

TES⁺VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXVII. évfolyam 9. szám

2017. szeptember

RENDELT IDŐ!

„Mindennek megszabott ideje van, ... az ég alatt” – mondja az ókori bölcs (Préd 3,1). Azután felsorolja életünk majdnem minden eseményét: „Megvan az ideje...” Úgy tűnik, hogy az idői meghatározás egyidős az emberiséggel, hiszen már a teremtésben a világító testek „meghatározó jelei legyenek az ünnepeknek, a napoknak és az esztendőknék” (1Móz 1,14). Az áldozati rendtartásnál is fontos volt a mit, mikor és hogyan rendje Isten tiszteletében. (4Móz 28, 2.kk.)

A nyár elmúltával – amikor a szabadság, nyaralások, iskolai szünet, utazások ideje után ránk köszönt az ősz, újból kezdődik a szorgalmi idő a diákoknak, pedagógusoknak, és mindazoknak, akik a nyarat – legalább részben – pihenésre használhatták. Újból be kell állni a rendbe, amely egyre kevésbé elviselhető a ma embere, különösen fiatalja, gyermeke számára. Nehezebb, mint generációkkal ezelőtt. Az okok feltárásáról már kötetek születtek, de nem lett könnyebb nemzedékünk helyzete a rendhez való alkalmazkodás tekintetében. A gyülekezetekben is újra indul az intenzívebb közösségi élet, ennek is 'ideje van'.

A mi Urunk, Jézus Krisztus követőiként jó megtanulni tőle az idő használatának tudományát. A kánai

menyegzőben bajba került a házigazda, mert elfogyott az esküvői bor, és Mária mintha sürgetné fiát, hogy segítsen a bajon. Ő viszont így válaszolt: „Nem jött még el az én óráim”. (Jn2, 4.,v.ö. 7,6) Ha nem jött el az ideje valaminek, azt nem hamarkodta el, még sürgetésre sem. Ha viszont valaminek elérkezett az ideje, akkor nem késlekedett: „Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt” (Lk 22, 14) Nála az idő, időpont mindig a helyén volt, hiszen világrajövedele is úgy történt, hogy „amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát” (Gal 4,4). Áldozata is így történt: „a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért” (Róm 5,6.). Így összegződik Krisztus földi küldetése: „Isten... ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtetten.” (Zsid 1,1)

Tanítványait óvta a könnyelmű időszámítástól (ApCsel 1,7), de a keresztyének között kialakult az idő kihasználásának a kultúrája. Ezt mutatja a Gal 6,10., „Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” Ez program, mégpedig a napi teendőinkön túli köteleesség.

A hívő embernek, vagy emberpalántának nincs ideje unatkozni. Mindennapjainkat kitölti a foglalkozásunk, hivatásunk, az Úrral és népével való közösség gyakorlása, és a pihenés. Ezt addig kell gyakorolnunk, amíg el nem jön a megjövendőlt valóság: „nem lesz többé idő”.

Kiss Emil

Látható az Isten

Fűben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban,
kincsben, ahol sötét van,
ahol fény ég,
nincs oly magasság,
nincs oly mélység,
amiben benne nincsen.

Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.
De jaj annak, ki meglátásra vak,
s szeme elé a fény korlátja nőtt.
Az csak olyankor látja őt,
mikor leszállni fél az álom:
Ítéletes, Zivataros,
villám-világos éjszakákon.

Wass Albert

Föl a kezekkel!

Amióta az eszemet bírom és itt lakom Európa közepén, ezt a nyers felszólítást ki tudja hány nyelven hallottam, háborús, forradalmi és békés viszonyok között; sematikus akciós filmekben, és játszadero kamasz fiúktól, vagy felnőtten, fanatizált gyilkosoktól. Alkalmam volt beleélni magam a felszó-

lító és a felszólított szerepébe egyformán. A mondás felkavart bizonyos „adrenalin szintet” (hogy napjaink nyelvén fejezzem ki magam), de nem is folytatom tovább a lapos általánosságokat, inkább olvasok a Bibliából: (Nehémiás 8, 6)

Ezsdrás áldotta az Urat, a nagy Istent, az egész nép fölemelt kezekkel mondta rá: Ámen!

A fölemelt kéz itt nem egy ponyvaregény „izgalmas” mondata, hanem egy ősi imádságos magatartásra utal az ószövetségi nép körében. Isten elé lépnek, imára emelik a kezüket. Ez nem üres szórakozás, inkább mennyei megnyugvás. Olvassák a Törvény könyvét. Áldást mondanak és áldást vesznek. Ünnepeles, szent és belső erőket megújító légkör veszi körül őket imádkozás közben. Aki látja, miként napfürdőznek a lelki megtisztulás kegyelmi sugarában, csodálkozva nézi, hogy föltöltődnek, és új erőre kapnak.

Hudson Taylor, az angol missziótörténelem kimagasló alakja mondta el, úgy másfél évszázada a következő megfigyelését: „A keresztyén emberek életében a legnehezebb feladat a naponkénti imádsággal kísért bibliatanulmányozás megtartása. A sátán mindig talál valami egyebet, ami fontosabb tennivalónak tűnik, legyen akár a legjelentéktelenebb dolog a világon.”

Aki mégis naponta Isten elé lép, és igéjét imádságos szívvel olvassa, nyugodtabban, céltudato-

sabban, koncentráltabban beszél, mintha egy képzeletbeli gyilkosságba élné bele magát. Főlkorbácsolja az érzékeit, üvöltözik, szitkozódik és nem lazul fel érzelmi-
leg, inkább merev, ingerült és durva. A bitangok stílusát veszi át, és látásán a józan ember megmerevül a rémülettől. Nem tudom megérteni, mi a szórakoztató egy áldozat halálában? Vagy miért ellenszenves a meghitt imádkozás?

Légy bátor, és tedd föl magadnak a kérdést: Emeltél-e kezet ártatlan emberre? Tanultál-e a szelíd Jézus Krisztustól, amikor orcádat és kezeidet felé fordítottad? Ha félbe hagyod a mesterséges izgalmak keltésével saját lelked félrevezetését, közelebb kerültél máris egy lépéssel Isten békességéhez. Ha nem adsz gyermeked kezébe játékszerként fegyvert, hanem békésebb eszközt, vagy akár szerszámot, megtanulja milyen a munka utáni pihenés édessége, fogékonyabb lesz a szelleme a tanulásra, barátságosabb és tisztelettudóbb a válasza, ha megkérdezik, őrizkedik nem csak társainak, hanem az oktatóinak is a bántalmazásától. Isten arca ragyog föl előtte, erőforrást nyer az igéből és az Úr közellétéből minden embert tisztel és becsül. Egyre jártasabb lesz a dicsőséges örök hon csodálatosan szép világában. Imádságos szívvel és kézzel boldogul és másokat is boldogít. Ezzel teljesedik ki a saját boldog életed.

Hidd el, nincs értelmé harcolni! Ugyan akkor nincs szebb, mint Ámen-t mondani egy építő, buzgó-ságos ima után.

Szebeni Olivér

A z i m a

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam... És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzelettemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitultak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbben

tek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben - és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálra ítétség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkan szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karórát, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltetve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Fekete István

Közreadta: Soltész László

Gyülekezeti életképek, beszámolók

Játszótéri evangelizáció (Július 10-14.)

Hiába van víz a csapban ahhoz, hogy follyon meg kell nyitni.

Idén először mentünk ki a Teleki téri játszótérre július 10-14 között. A VISZ hozta a tartalmat, mi pedig a keretet adtuk ennek a hétnek. Nagyon hálás vagyok az Úrnak és a gyülekezetünket képviselő sok szorgos fiaknak, akik szolgáltak. Bátorító volt számomra, hogy valóban lehet számítani a testvéreimre.

A héten összesen 48 gyermek vett részt, amelyből 9 gyülekezeti volt. Néhányan egész héten részt vettek az eseményen és voltak beugrók is. Az utolsó napon három család is

nagyon megköszönte a munkánkat. Nagy sikere volt a lufi hajtogatónak és a bábozóknak is.

Fotó: Soltész László

Ahogy kinyitjuk a csapot és elkezdjük locsolni a földet, nem látjuk azonnal az eredményét, de amilyen mag van abban a földben, olyan növény lesz belőle. Így értékelem ezt a missziót is, hogy Isten áldása át akar folyni rajtunk és ebben kell eszköznek lennünk. „Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.” Róma 1:16-17

Pomázi Barnabás

A változatlanul megújuló gyerektábor

"Mindenki kész?! Igenis, Zoli bá!" A reggelit követően minden délelőtt ezzel a zenés kérdéssel indult, mely a gyerekek körében népszerű Spongyabob Kockanadrág rajzfilm-

sorozat főcímdalából került átköltésre. Zoli bá minden délelőtt mókás és interaktív formában mesélt nekünk Simon Péterről. Természetesen a közös éneklés sem délelőtt, sem este nem maradhatott el, melyet Oláhné Inez vezetésével mindenki nagyon élvezett és sok új dalt megtanulhattunk. A következő program korosztály szerinti csoportos foglalkozás, beszélgetés volt.

Az ebédet csendes pihenő, majd minden nap valamilyen közös délutáni program követte. Ezek közül talán a legnépszerűbb a Nyári Tomi vezetésével zajló vízi csúszdázás, mely a nagy érdeklődésre és lelkesedésre való tekintettel kétszer is megrendezésre került.

A délutánok változatosan teltek, volt ezen kívül számháború és túra a hegyekben, ahol a tinik a Rám-szakadékot járták be (futották körbe, ahogy hallottuk), a kisebbek pedig egy közelebbi célpontot teljesítettek. Közös reggeli futásra is

adódott alkalom Boros Dávid vezetésével, ahol még a legkisebbek is okoztak meglepetést kiváló állóképességükkel. Az estét a javuló tendenciát mutató vacsorát követően közös beszélgetéssel és dicsőítéssel zártuk Boros Dáviddal és a bizonyágtevőkkel.

A tábor változatlanul vidáman, családiasan és izgalmasan telt idén is, melyet ezúton is szeretnénk megköszönni az idén debütáló táborvezető(k)nek Széll Csabának és Zsuzsinnak!

Husztáné Acsai Gyöngyvér

Kő az úton

Gondolod, kerül életed útjába
egyetlen gátoló kő is hiába?
Lehet otromba, lehet kicsike,
hidd el, ahol van, ott kell lennie.
De nem azért, hogy visszatartsd téged
se, hogy lohassza kedved, merészséged.
Jóságos kéz utadba azért tette,
hogy te megállj mellette,
nézd meg a követ, aztán kezdj el
beszélni róla Isteneddel.
Őt kérdezd meg, milyen üzenetet
küld azzal az akadállyal neked.
S ha lelked Istennel találkozott,
utadba minden kő áldást hozott.

Túrmezei Erzsébet

Bemerítés a Zsámboki Roma Gyülekezetben (2017 július 23)

A Becsjánszky házaspár 18 éve döntött az Úr követése mellett, s most a keresztelés teljes vízalámerítés formájával történő megpecsételését fontosnak tartotta. A két fiatal pedig frissen döntött az Úr követése mellett.

Dobner Péter

Fotó: Soltész László

Innen – onnan

Segítség a szükség idején

Amikor Hudson Taylor misszionárius első ízben utazott Kínába, a vitorlás hajó útját sokszor akadályozta a szélcsend és az ellenszél. Egy alkalommal egy olyan sziget mellett hajóztak el, amelyen kannibálok laktak. És éppen itt megint alábbhagyott a szél, és a hajó a tükörsima vízen lassan sodródott a veszélyes partok felé. Az utasokat elfogta a rémület, ha arra a borzalmas fogadtatásra gondoltak, amelyre számíthattak. A kapitány ebben a nagy szükségben a misszionáriushoz fordult és azt mondta neki: - Ön hisz abban, hogy Isten meghallgatja az imádságot? Nos, kiáltson hozzá! Ha az ön imádsága nem segít, mindnyájan elveszünk. - Imádkozom - felelte Hudson Taylor - de csak azzal a feltétellel, ha felvonja az összes vitorlát, hogy a szélnek, amit Isten küld, legyen

mibe belekapaszkodnia. A hitetlen kapitány nem akarta nevetségessé tenni magát és a teljes szélcsendben felhúzni a vitorlákat. A misszionárius azonban kijelentette, hogy addig nem imádkozik, amíg a kapitány nem teljesíti az ima meghallgatásának feltételeit. Egyre közelebb sodródtak a parthoz. S akkor végre a kapitány teljesítette utasának kívánságát, noha a levegő meg sem rezdült. Hudson Taylor visszavonult kabinjába, és az Úr elé vitte helyzetüket.

Miközben még imádkozott, hangoosan kopogtak az ajtaján. A kapitány állt az ajtó előtt és így kiáltott: - Még mindig imádkozik, hogy meginduljon a szél? Abbahagyhatja. Erősebb szél támadt, mint amennyire szükségünk van. - És így is volt. A legnagyobb veszély pillanatában, amikor a hajó már egészen közel volt a szárazföldhöz, feltámadt a szél, amely visszavitte a hajót a nyílt tengerre.

Közreadta H.A.

A Washingtoni egyetem egyik unatkozó hallgatója az Internet árverési oldalán saját lelkét kínálta fel annak, aki a legtöbbet adja érte. Mint kiderült, a csúcsajánlat csupán 400 dollár volt. Mivel a lélek testetlen, lehetetlen a testünkből fizikai szervként úgy kiemelni, mint például a szívünket. A diáknak el kellett ismernie: "Nem hiszem, hogy a legnagyobb ajánlat alku lehet a lelkemre."

Gondolatok

- A szeretet láthatatlan jelenlétében csodák történnek. (Robert Schuller)

- Többen kérik Istent arra, hogy könnyítsen a terhükön, mint arra, hogy erősítse meg a hátukat.
- Egyes dolgokat nyugalomban, másokat viharban lehet a legjobban megtanulni. (Willa Cather)
- Mindaz, amit láttam, arra tanít, hogy bízzak a Teremtőben mindarra nézve, amit nem láttam. (Emerson)
- Az emberek elfelejtik, amit mondasz – és elfelejtik, amit teszel. Az egyetlen dolog, amire emlékezni fognak az, hogy milyen érzéseket váltottál ki belőlük. (Maya Angelon)
- Nagy különbség, hogy a nehézségeken át nézed Istent, vagy a nehézségeket nézed Istenen át.
- "Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be a Krisztus törvényét." (Galata 6:2)
- Nincs semmi a világon, amivel az élet minősége összehasonlítható, mivel maga az élet érték. (Joni Eareckson Tada)
- Az élet lényeges dolgait ingyen kapjuk: a napsugarat és a barátságot, a fényt és a tavaszt, a gyermek nevetését, s azt is, hogy emberként élhetünk a földön. (Phil Bosmans)

Gyerekszáj

Kedves Isten!

Lefogadom, hogy nagyon nehéz neked mindenkit szeretni az egész világon.

Mi csak négyen vagyunk a családban, és mégse megy.

– Kisfiam, hányszor mondjam már, hogy ne húzd a macska farkát!

– Anya, én csak tartom, ő húzza.

"Két és fél éves kis unokámmal az ebédlő asztal mellett erről-arról beszélgetek. Többek között megkérdem tőle:

– Miksa, te tudsz úszni?

Mire ő:

– Nem, mert nem vagyok a Balatonál..."
(Bukovszkyné-Viola)

Nem hiába

Szemet adtál,
 hogy meglássam a másik embert.
 Fület adtál,
 hogy meghalljam a panaszát is.
 Lábat adtál,
 hogy sorsos útján elkísérjem.
 Kezet adtál,
 hogy elestében fölemeljem.
 Szívet adtál,
 hogy befogadjam és szeressem.
 Nem hiába
 ajándékoztál meg ezekkel.
 Buzdíts, URAM,
 Hogy használjam és megköszönjem.

Füle Lajos

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje	Ráduly Emil és neje
Dobner Péter	Rumbold Gyula
Hetzke József	Sebők Györgyné
Husztá Tiborné	Stubnya Tiborné
Kántor Ida	Szalay Mihályné
Kántor Imréné	Szikszai Lajosné
Kiss Tamara	Tóth Imréné
Puskás Zoltánné	Vida Sándorné

"Az én nevemben való hit megerősít téged, és épséget ad neked." (Ap.Csel. 3:16)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál és Husztá Tiborné testvérnőnél megtalálható.

ÖRÖMHÍR !

2017. augusztus 4-én világra jött Szabó Simon, Szabó Imre és Hortobágyi Dóra első gyermeke.
"Az Úr ajándéka a gyermek."
 (Zsoltárok 127:3) - Isten áldását kívánjuk rájuk!

**Budapest József Utcai
 Baptista Gyülekezet**
 cím: 1084 Budapest,
 VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

www.jubi.hu

**„Folyóirat” rovatban is olvasható
 újságunk!**

**Rendszeres alkalmaink
 szeptember hónapban**

Vasárnap

9:30 imaóra,

10:00 istentisztelet

17:00 istentisztelet

Szerda este

18:00 bibliaóra

Mindenkit szeretettel várunk!

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja missziós szolgálatokra felszabadítva